

Hullasminkes

Legyen kiborg, hibrid vagy valami egészen más

Zúg az égen az önműködő gép, szórja magából permetét,
alatta méhraj porozza be ugyanazt. Nincs többé
idegenség, megszűnt fogalomként.
Telefon csörög vagy madár. Egyik sem
téveszt dallamot. Üres minden pohár. Dísz tárgy.

Egy gép ölelésében tigris pihen. Édenkert-hangulat
– ahogy az ember fogalmazott volna.
De nincs helye többé az áthallásoknak,
a metaforáknak, nincs ki értelmezze őket.

Egy önmagát növesztő kerítésen találja magát,
puhán lépeget az intelligens testen, körülnéz,
figyel. Mászkál a földes bőrön, a szőrök között.
Fekete. Áramszünet van. Nincs ki figyeljen rá.

Reggelente kombájn hangra ébred, és a közeli menhelyről
kiszűrődő ordításra alszik el a hullasminkes. A rég nem érintett,
magasra nőtt füves gyomot beépített, automata öntözőrendszer élteti.
A fűnyírót nincs ki beindítsa. Az olaj ritmikus csöpögéssel távozik
szervezetéből. Kikerüli, nézi, hagyja.

Gaia könnyedén megemészti minden testet, mit egyszer kitermelt. Csak az ember által megalkotottal, az egyszer használatossal, az eldobhatóval nem tud mit kezdeni. Öklendezik, miközben próbálja vetkőztetni az idegen anyagot, mely épp túlélte teremtőjét: itt maradt, itt hagyott, de nem engedi magát befogadni. Képtelen a föld szerves részévé válni. melyből van, aki *épp csak most próbálna világra születni*, van kinek *egy-egy tagja kifejeletlen csökevény csak*, de akad, aki *még csak fél-életet élve feküdt ott, és nyers földből állt testének fele*. A hullasminkes mindezt tudja, de nem figyel maga elé.

Érzékeny bőre létrehozott, vedlett, mégis hordja, szájába veszi, megragadja, elejti, otthagyja: önmagát javíthatja puha, mesterséges fészekképződményében. A lámpa mozgásérzékelője nem jön működésbe. Múzeumban a szenzor üresen kattán, téves riasztás, mozdulatlan preparátum, egy kis horzsolás.

Menekülne, állattá lenne, vissza a természetbe, mint Ovidius hősei, de nincs ki végrehajtsa rajta az átváltozást: nem tud elmenekülni az önmaga által létrehozott katasztrófa elől. Ő maga lett a túlhaladott határ. Eszébe ötlik, de az ötlet egyből elvetél: Van-e különbség aközött, hogy ragadozó tép szét, vagy a vágóhídon egy gépezet, ami pontosan tudja, hol az ütőér? Van-e különbség az oroszlán tépőfoga és a vágókés éle között? Nem érti a kérdést.

Nincs több vér, nem folyik többé, csak az áramkör, az olaj, a láva mind a maga emberi nézőponttól szennyezetlen, kiszámított pontosságával. Megtervezett vérfürdők a monitoron, előre gyártott, kész jelenetek, digitálisan előállított látványfröccsenések gyönyöre: De nincs ki le akarná játszani újra a felvételeket.

Az ember kiállítási tárgy, múzeumok zárt terében „élő” adat: úgynevezett „mutatvány”.

A lélek hiánya egy lapos lemezre égett,
melyen az agy mintájára kígyószerű jelek
tekerednek, izzanak. A drótok kígyózása a
gépek szervezetében az emberi ér- és bélrendszer
replikánsai. De van-e metafora ami magán viselné
az ember hiányát? Van e hasonlat, amely képes rámutatni
az ember utáni létezőre?

Minden pillanatban ott tombol a megszűnés lehetősége.
Számol vele. A folyamatos számolás egyenlő működés.
Érzékeny hangokat tárol külső merevlemezen.
A Nagy Humán Virtuális Enciklopédia
egyik alfejezetében: több milliárd emberi hang példa
értékű, lejátszható részlete. Minden valaha volt emberi nyelv,
melyeket „költői nyelvek” gyűjtőszó alá rendeztek az állati
hangadásokkal együtt. Kutatók és műkedvelők számára
hozzáférhető földtörténeti anyag. A világban már csak a geológiai
folyamatok közös hangjai maradtak: szabadon, erőszakmentesen,
folytonosan egymásra íródva.

A hullasminkes halk processzorbugás mellett próbálja
költészetté retusálni a holtak nukleáris barázdáit.
Atomzaj nélkül vési a kerges testekbe a molekuláris
méretű karcolásokat, plasztikázza a mély mikrosebhelyeket,
hogy a múzeumokban még sokáig megtekinthető legyen
az emberi képződmény, a csoda.

Legyen kiborg, hibrid vagy valami egészen más,
ő az utolsó hullasminkes. Célja nincs, csak küldetése:
lekottázni egy olvashatatlan, de feloldható jelrendszeren
az idegen, tőle független múlt anyagát, a hagyományt,
amit már nincs kinek átmenteni, vagy őrizni többé.
Ennek az emberbe kódolt parancsnak vége. Jövőkép
nélkül, tisztán a pillanat vezérli, nem emlékezik, nem
felejt, hagyja, hogy a felmutatott tárgy helyette tárja fel
önmaga lezárt történetét. Az evolúcióban a szakadást.